

En skapande människa

Känner du den där perfekta människan, skaparen? Hon som alltid får blommorna att växa åt rätt håll och gardinerna att rynka sig på det rätta stället? Eller han som ständigt har den rätta höjden på häcken och den perfekta lutningen på staketet? Själv råkar jag jämt ut för dem, de där skaparna som kan trolla med intet och få allt. Oftast har man dessa människor som grannar. Ofta bor de alldeles för nära för att hemfriden ska må bra av det.

Hemma hos oss får vi bana oss fram genom en skog av cyklar och trampbilar för att nå ytterdörren. Hos den perfekta grannen har pappan i huset snickrat ihop en funktionellt, tjuvst cykelställ av "lite - överblivet -byggvirke - som - ändå - bara -låg - och -skräpade". Medan våra trädgårdsredskap ligger slängda lite där det passar, så hänger grannens snyggt uppradade på det pittoreska sätt som skiljer en perfekt från en vanlig dödlig. Jag slängde, efter många år, en totalt värdelös bokhylla när det var grovsophämtning. Den sitter nu som en helt förtjusande prylvisare hos händig grannen. Må den ruttna på sin vägg.

Trots detta är jag rätt nöjd med det mesta hemma när jag går till jobbet på morgonen. Mina gamla IKEA-soffor står sig riktigt vackert mot omgivningarna. Färgvalet är personligt och inte så pjåkigt. Till och med dammtussarna ligger pittoreskt utströdda på ett hemtrevligt sätt. Inte på rad, som hos grannen. Mitt hem har helt enkelt stil och klass. Tycker jag. På morgonen.

Men det varar inte så länge. Redan på väg till jobbet blir jag genom skyltfönster, inredningstidningar, grannens kök, (jodå, man kan se rakt in), och andra kanaler påmind om min egen oförträfflighet. Och skulle jag råka komma in på ett möbelvaruhus så är hela dagen förstörd. Vilka idéer! Vilken djärvhet! Kan man verkligen göra så! Och så!

Man kanske skulle kunna tro att jag blir helt förkrossad, men inte. Jag är dummare än så, jag blir vansinnigt sporrad och får blodad tand. Här ska skapas! Med femton speglar under armen kommer jag hem till dammtussar och allt, i den fasta övertygelsen att nu ska här möbleras! Det första som brukar slå mig under

Anders Arhammar

dessa skapardagar, är att rummen hemma aldrig ser ut som rummen borta. Det finns liksom inte så mycket svängrum att spela på.

Till en del kan det ju bero på alla gamla släktmöbler som man känner sig tvungen att ha kvar, men jag är helt övertygad om att mina rum är mindre. Där det satt sex speglar på rad i butiken, där får jag plats med två hemma. Och där gröna växter speglar sig i varuhusets glas, där ser man den gamla ormbunkens enda gulnade blad kroma sig i hemmets spegelvägg. (Patetiskt och löjligt, men jag har faktiskt annat att göra än att vattna en gul ormbunke).

Allting blir fuffigare någonstans på vägen mellan affären och hemmet. Men trots allt tycker jag att jag har kommit en bit på väg att bli en riktig skapare. För häromdagen, när jag höll på med den senaste skapningen, kom min mor över tröskeln, stannade upp, slog ihop sina händer och sa "Herre gud min skapare".

– Tycker du det, svarade jag och rodnade, för en mor kan inte ha fel, det vet vi ju alla!

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Lena Öhrsvik Borgholm

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

Ledamöter

Bo Ringertz Lidingö
Christina Stenström Solna
Kurt Jörgensen DalsRostock
Mona Korthis-Nordén Staffanstorp
Sara Hjalmarsson Linköping
Bo Jonsson Hägersten

Ersättare

Doris Jonsson Bjurholm
Bertil Eklund Långshyttan
Susanne Ahlqvist Enköping
Margareta Börjegård Stockholm

Förbundssekreterare

Elsemarie Bjellqvist

Revisorer

Kent Westerlund, aukt revisor
Benny Ahlberg
Sune Gréen
Rolf Andersson

Ersättare

Reino Leino

Valberedning

Margaretha Bäckskog ordförande
Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Oskarsson
Margareta Kassfeldt
Johanna Nilsson

Ersättare

Annika Gigel
Carina Bönström
Charlotte Norlén